

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ε' 1-11) 24 Σεπτεμβρίου 2017

«Μη φοβού από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών και καταγαγόντες τα πλοία επί την γην αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτώ».

Ο Κύριος βαδίζει στα ακρογιάλια της Γαλιλαίας και πλήθη κόσμου τον ακολουθούν, για να ακούσουν το κήρυγμα και τη διδασκαλία Του. Τότε ζητά από τον Σίμωνα Πέτρο να του επιτρέψει να μπει στο πλοίο κι από εκεί να μιλήσει στον κόσμο που διψούσε να ακούσει το Λόγο Του. Τελειώνοντας ζητεί από τον Πέτρο να μπουν στη λίμνη, να ρίξουν ξανά τα δίχτυα τους. Η ώρα, βέβαια, για ψάρεμα ήταν ακατάλληλη και σίγουρα ο Χριστός είδε, από τον καθαρισμό των δικτύων που έκαναν, ότι δεν είχαν πιάσει ψάρια. Γνώριζε καλά την κατάσταση στη λίμνη της Γαλιλαίας, ως επίσης και την απογοήτευση των ψαράδων. Προτρέπει, λοιπόν, τον Πέτρο και τους υιούς Ζεβεδαίου, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, να ξαναμπούν στη λίμνη και να ξαναρίξουν τα δίχτυα. Παρά τις αρχικές αμφιβολίες των ψαράδων, αυτοί κάνουν υπακοή στο θεϊκό πρόσταγμα και μπαίνουν ξανά στη λίμνη για ψάρεμα. Γεμάτοι απορία και έκπληξη εξέρχονται της λίμνης με τα δίχτυα τους γεμάτα. Τόσα πολλά ψάρια ψάρεψαν, που κινδύνευσαν τα πλοία να βυθιστούν από το βάρος. Και τότε ο Κύριος βρίσκει την ευκαιρία και τους καλεί να γίνουν αλιείς ανθρώπων και να ψαρεύουν πια ψυχές ανθρώπων.

Στο θείο προσκλητήριο, οι τρεις αφήνουν αμέσως το επάγγελμα τους και ακολουθούν το Χριστό. Έπρεπε, όμως, ο Χριστός να θαυματουργήσει πρώτα και μετά να τους προσκαλέσει; Ο Κύριος, ως βαθύς γνώστης της ανθρώπινης φύσης και δη της «πεπτωκυίας» και ως άριστος παιδαγωγός, γνωρίζει ότι ο άνθρωπος, για να πειστεί για ένα θέμα, χρειάζεται παράδειγμα και εμπειρική βίωση, ώστε νάναι πέρα για πέρα σίγουρος ότι ακολουθεί το σωστό. Διδάσκει με το θαύμα

αυτό πολύ μεγάλες αλήθειες. Το υλικό ψάρεμα ήταν η προτύπωση του πνευματικού ψαρέματος που σε λίγο θα τους καλούσε να πράξουν. Έτσι, η εικόνα του θαύματος, που βιώσαν, δεν θα έφευγε ποτέ από το μυαλό τους και η εμπειρία της αποκάλυψης του Υιού του Θεού θα ήταν η πηγή της δύναμής τους στις επερχόμενες δυσκολίες και διωγμούς που θα είχαν.

Μέσα από την ευαγγελική περικοπή, όμως, προκύπτουν και άλλες αλήθειες. Η υπακοή και η ταπείνωση. Μπορεί οι απόστολοι ως άνθρωποι να αμφέβαλαν προς στιγμή ότι θα μπορούσε η λίμνη να τους δώσει ψάρια, ειδικά εκείνη τη στιγμή. Αφού εξέφρασαν την «κατ' άνθρωπον» δυσπιστία, εντούτοις με ταπείνωση υπάκουσαν. Ξαναμπήκαν στη λίμνη και βρέθηκαν, προς έκπληξη, κοινωνοί του θαύματος. Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται καθαρή, ταπεινή και άδολη καρδιά. Καθαρή και αγνή από τη μια, τολμηρή δε από την άλλη. Αυτό είναι χαρακτηριστικό των ανθρώπων που δεν τους κυριεύσει η πονηριά, ο δόλος, η απάτη και πιο πολύ ο εγωισμός. «Ποιος είσαι εσύ που θα μου πεις τι να κάνω; μήπως εγώ δεν ξέρω;» Αυτές οι σκέψεις τους ήταν ξένες. Γιατί ήταν άνθρωποι απλοί και λαϊκοί γι' αυτό λειτούργησε μέσα τους το θαύμα. Στον καθαρό άνθρωπο η εμπιστοσύνη είναι βασική αρετή.

Και η εμπιστοσύνη προς τον άλλον, και δη τον Θεό, έρχεται όταν συναισθάνεται την αμαρτωλότητά του. Γι αυτό και ο Πέτρος λέγει στο Χριστό να κατεβεί από το πλοίο, γιατί δεν είναι άξιος να στέκει δίπλα από τον Κύριο και Θεό του. «Έξελθε απ' εμού ότι ανήρ αμαρτωλός ειμί» (φύγε γιατί είμαι αμαρτωλός). Στο σημείο αυτό σημασία έχει η στάση του σώματός του, καθώς λέγει αυτά τα λόγια. «Προσέπεσεν τοις γόνασιν», γονάτισε δηλαδή.

Η γονυκλισία αυτή του Πέτρου είναι η ένδειξη της αναγνώρισης του Χριστού ως Θεού. Συγκρίνει μέσα του το θεϊκό μεγαλείο με τη δική του αμαρτωλότητα και έμμεσα ζητά την βοήθεια Του. Την αλλαγή στη ζωή Του. Δεν

είναι άρνηση του Χριστού, αλλά εκ βαθέων δημόσια εξομολόγηση της κατάστασής του με πλήρη αυτογνωσία.

Είναι το πρώτο βήμα που θα πρέπει να κάνει όποιος αληθινά θέλει να γίνει μαθητής Του. Η πλήρης γνώση της ψυχικής μας κατάστασης. Η χάρη δεν μπορεί να μπει σε καρδιές που κυριολεκτικά δεν ξέρουν ποιες είναι, τι ζητάνε, πού πορεύονται. Δεν υπάρχει περίπτωση να δουν «Φως Κυρίου», όταν συνεχώς και με έπαρση αυτοδικαιώνονται και δεν αναγνωρίζουν την πτωτική μας φύση. Ο Πέτρος, γονατιστός, ομολογεί την αμαρτωλότητα του, για να εισέλθει σε αυτόν η Χάρη του διδασκάλου Του και να τον καταστήσει απόστολο.

Στη σημερινή περικοπή έχουμε μπροστά μας ακόμη ένα θαύμα, αλλά και τις προϋποθέσεις της βίωσης και λειτουργίας του θαύματος στη ζωή μας. Το θαύμα δεν είναι μια μαγική κατάσταση, αλλά η βίωση της δύναμης και αποκάλυψης του Θεού στην καρδιά μας. Θαύματα γίνονται κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό.

Την αναγνώρισή τους μας την φανερώνει το σημερινό ευαγγέλιο. Ταπείνωση, γονάτισμα, επίκληση, πόθος, αυτογνωσία. Με δυο λέξεις, καλή προαίρεση. Ο ταπεινός και καθαρός άνθρωπος έχει καλοπροαίρετη διάθεση και με εμπιστοσύνη στο Θεό αναγνωρίζει το πεπερασμένο των δυνάμεων του, εναποθέτοντας την ελπίδα και τη ζωή του στο Θεό. Δεν διστάζει να αναφωνεί διαρκώς το «Κύριε ελέησον με», «κύριε βοήθει μοι τη απιστία». Κι ο Θεός ανταποδίδει στον άνθρωπο τη χάρη Του, καθιστώντας τον μέτοχο των μυστηρίων και της αγάπης Του, δείχνοντας του την οδό της αγιότητας.

Αρχιμανδρίτης Ηρακλείδιος Κλεάνθους